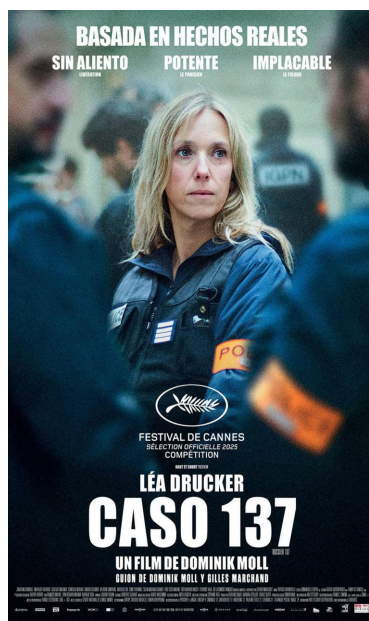

La impunitat policial i la democràcia

L'any 2020 es va estrenar un documental titulat *Un pays qui se tient sage*, dirigit per David Dufresne, en què es criticaven els abusos policials comesos per reprimir el moviment de les armilles grogues a França. El documental, que va ser nominat als premis Cèsar, va servir per posar de manifest qüestions com les tortures policials, la repressió de les manifestacions i els silencis administratius. Arran de les nombroses crítiques rebudes per la policia, el Ministeri de l'Interior va crear una comissió policial dedicada a investigar determinades actuacions que havien acabat amb pèrdues d'ulls o amputacions entre alguns manifestants. Dominik Moll parteix d'aquest context a *Cas 137*—realitzada després de l'èxit de *La nit del 12* (2022)— per construir una contundent pel·lícula de denúncia policial que acaba traient a la llum la hipocresia d'un país que crea comissions ètiques per combatre els abusos policials que es produeixen en un estat de dret, però que no els pot sancionar perquè comprometen el bon nom dels cossos policials. A l'inici de la pel·lícula, Moll ens indica que la història que explica és una ficció, però admet que el context en què s'inscriu és real. El 8 de desembre de 2018, durant una manifestació de les armilles grogues pels carrers de París, hi va haver nombrosos ferits i es van destrossar diversos aparadors dels Camps Elisis. Uns dies després dels fets, una agent de policia, Stéphanie (una impecable Léa Drucker), ha d'investigar les causes que van provocar que un adolescent rebés un impacte de bala de goma al cap que li va causar una greu lesió cranial. Els responsables policials li indiquen que les actuacions violentes de la policia es van produir en una situació extrema per protegir la República. Els possibles agents encausats en el cas menteixen i es limiten a incriminar els joves manifestants. Gràcies a una gravació de vídeo, la policia aconsegueix esbrinar com van succeir els fets i disposa de prou proves per demostrar que un agent va disparar directament al cap del noi. La veritat pot fer mal, i la República Francesa ha de defensar el seu cos policial, encara que aquest hagi actuat al marge del respecte als drets humans. Moll parteix d'aquestes premisses per preguntar-se què passa quan una dona que coneix la policia des de dins és acusada de perseguir els seus companys en lloc de perseguir delinqüents.

Tanmateix, allò que converteix *Dossier 137* en una obra especialment incisiva és la manera com mostra el recel que genera la investigació dins mateix del cos policial. A mesura que Stéphanie s'acosta a la veritat, deixa de ser percebuda com una funcionària que compleix amb el seu deure per convertir-se en una figura incòmoda als ulls dels seus companys. La seva tasca posa en evidència els mecanismes de solidaritat corporativa que articulen la institució: silencis compartits, relats contradictoris i una resistència

CAS 137

Títol Original:

Dossier 137

País: França, 2025

Direcció: Dominik Moll

Guió: Gilles Marchand, Dominik Moll

Intèrprets: Léa Drucker, Yoann Blanc

Gènere: Drama, thriller

Durada: 115 min

Idioma: Francès

Subtítols: Català

No recomanada per a menors de 16 anys

constant a assumir responsabilitats. Moll retrata amb precisió una estructura que tendeix a autoprotegir-se davant de fets que semblen clarament denunciabls, on la preservació de la imatge del cos policial acaba pesant més que no pas la necessitat d'aclarir els fets. D'aquesta manera, la investigació es converteix en un recorregut pels límits dels mecanismes de control intern i per les dificultats que afronta qualsevol intent de depuració de responsabilitats quan els investigadors formen part de la mateixa estructura que ha de ser examinada.

Moll construeix un thriller polític contundent que troba els matisos necessaris per dotar de complexitat la situació, recolzant-se en un excel·lent guió i un gran sentit narratiu. Vol fer una pel·lícula de denúncia de la política d'Emmanuel Macron, però sense obviar la complexitat d'un moviment que, malgrat expressar un profund descontentament social, va demostrar no disposar d'unes bases ideològiques sòlides. Per això, la mirada del director evita qualsevol simplificació maniquea i procura entendre les contradiccions presents tant en el moviment de protesta com en les institucions encarregades de preservar l'ordre públic. D'altra banda, la pel·lícula és també una obra de gènere que no se situa gaire lluny de cert cinema de denúncia característic de Sidney Lumet. Com en les seves millors obres, el suspens neix menys de la resolució del cas que de l'observació dels engranatges institucionals i de les tensions morals que aquests generen. El resultat és una pel·lícula sòbria, rigorosa i profundament incòmoda, que interroga la relació entre poder, impunitat i democràcia en el si de la França contemporània.

Àngel Quintana

Col·lectiu de la crítica cinematogràfica de Girona